AUREL SEFCIUC

DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA MEA

POEME

Editura Star Tipp Slobozia

Coperta: Vasile AIONESEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

SEFCIUC, AUREL
După chipul și asemănarea mea: poeme Aurel Sefciuc. - Slobozia: Star Tipp, 1997
60 p.; 17 cm
ISBN 973-98247-7-3

859.0-1

Aurel Sefciuc

DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA MEA

– POEME –

Pământul – de Ape

PĂMÂNTUL – DE APE

Un pescăruș s-a zbătut și n-a mai plecat
Era purtat la țărm de valul mort
S-a anunțat apoi că va intra în port
Și o să se izbească uscatul de uscat.

Cineva a scris mai târziu un raport
Dacă trebuie, sau nu, să se-ngroape
Crucea albă a valului mort —
Mai încape amar în ocean, mai încape.

DE-AR ÎNVIA

Am adunat lumina ce-ți ondula pe trup
Și-o lavă împietrită pe mitul tău se-ntinse
Ca să te rup de moarte, de tine să te rup
M-am năpustit în noapte cu mâinile aprinse

Târziu am prins să mângâi o piatră de hotar:
Sub mâna mea încinsă se scutura nisip
Se înălțară nouri la gândul meu amar
Când piatra începuse să-ți semene la chip

Aceasta ești, aceasta și-am încetat să plâng
Căci piatra te-ntrecuse: nu-ți semăna la fire —
O grea adâncitură avea sub sânul stâng
De-ar învia, să n-aibă lăcaș pentru iubire.

PĂMÂNT DE FLORI ȘI DE MORMÂNT

S-au acordat otrăvuri și viori
Și trunchiul limpezit, iată, apune
cascadele de timp cum le cobori
cad păsări fulgerate de pe strune

Un singur fâlfâit și-un labirint de ziduri
surâd sub bulgări margini de păcate
coboară gândul fruntea rostogolit pe riduri
Țărânii dându-i preț în nestemate.

PESTE CÂMP

Ce tot colinzi, Sefciuc, pe bărăgane,
Din cerc în cerc pe la fântâni uitate,
Motociclist încorporat între piane
Cu doi copii și strofe disperate.

Iar ai uitat să-ți iei deșteptător
Dar că a nins la Dorna bagi de seamă —
Împotmolit pe urme de tractor
De cine fugi și cine te mai cheamă?

CEASUL DIN TURN

Cu toate drumurile înfășurate pe gleznă
Valsezi pe fundul cești de cafea
Caii sălbatici respiră primejdii
Adânc risipite în preajma ta.

Un plug răstoarnă brazdele pe mări
Cârtița ridică praf nocturn
Cu ochii albi vin peștii prin ceață
Să rumege ceasul din turn!

COBORÂND

De-atâtea măști ce-n chip mi-au zvârcolit
Și m-au săpat ca-n locul bun pentru fântână
Iubita mea-i cu dorul poticnit
Și râsul copiilor mei cu plânsul se-ngână.

Palmele se-abat ca fluturii înspre livezi
În patru zări, de suflet trag cai de pământ
Recunoaște-mă, zic, dacă tot mai veghezi,
Prin slava slăvilor spre mine alunecând.

CÂNTEC

Mi se țes alte rânduri de pleoape
Când iată se crapă de ziuă
Și-i încă țărâna pe suflet
Și-n grabă te-adun în cuvânt —
Mai fie și-o pală de vânt
Cuvântul în soare se-ngroape.
Desculță-n zăpadă ca pomii
Prădată de zări pământești
Cât o lumină de ceară
Trupul tău să adie măcar —
Iată se crapă de ziuă
Și nici în lumină nu ești.

CĂRAREA

Pe când steaua mea căzu
Pe pământ mă mai ținu
De un trai mai tăinuit
Cu gard viu împrejmuit
Pe pământ de flori curat
Ci prea mult înfrigurat
Și-i de-atâta noapte mare
Peste crucea mea cărare.

FARSA

În crustă de siliciu desigur voi fi uns
de la călcâi la frunte să-nsemn câteva trepte
coacerea nisipului de-ajuns
înnegurat genunchiul să aștepte
Și poate miezul nopții va fi prilej de pace
în coaja subțire când voi veghea amar
nisip lucind în seve de m-aș face
hingherii de candoare m-or căuta-n zadar.

OGLINDA

Pe ochiul fântânii chipul ți-alunecă
Înfloresc salcâmii pe celălalt tărâm
În muzica apelor clipa se-ntunecă
Și ciutura prinde flori de salcâm.
Genunchii tăi miros a grâu cosit,
Tu plângi și parcă învie
Sub zări salcâmul viscolit
Și inundă întreaga câmpie.

STATUIA LUI BACOVIA

Pentru că-i toamnă și-a murit destul
„Plângând în zori cu fața-n soare“
În propria sa lespede acum
L-a țintuit lumina în picioare.

Cum îl privesc și pare liniștit
Aproape cred că vrea să scrie-un vers —
(Tristețea-n piatră oare a-ncolțit?)
Poate l-a scris în moarte și l-a șters...

NECUNOSCUT

Hei, bărbat, bărbat rănit,
Neodihna te-a iubit
Treci și-acum senin, senin
Din destin în alt destin
Ai avut părinți, copii —
Ei te știu, tu nu-i mai știi
Dar cum strigi și vai cum taci
Crapă setea în copaci
Și pasărea se usucă
De un dor cumplit de ducă
Ai mușcat pământul rău
De sub flori și ochiul tău
Pune cearcăn curgător
În lutul ulcioarelor.

CASA APELOR

Pe trup suiți lichenii mă poartă spre ghețari
trezind în gerul nopții cadranele solare
pulsul bate clipa cu genele prea mari
încărunțind pe trunchiuri sălcii plângătoare.

Din elemente fără șir
de soare scris, de soare șters
te smulge iarba fir cu fir:
se pleacă greu din cimitir
se pleacă greu în univers.

Cobori în praf și vântul te duce
te-afunzi în pâraie și te ridici în ploi —
de-ar fi să te-ntâlnești la o răscruce
te-oi îmbrățișa într-un strop de noroi

Mult tulburată vlagă încercuită-n trunchi
prin apele amare te voi zări o clipă
și mările vei trece în genunchi
cât steaua mea te are sub aripă

Pe valurile rele de-a pururi aplecată
Armonizând secunde le vei preface-n cânt
Pe-un râu care se frânge-ntr-o singură cascadă
Și-apoi își duce apele
pe sub pământ.

AMURG

În piept scorbură amară
Vine pasărea de seară
Se zbate în patru zări
Într-un năvod de cărări
În zodia racului
Fierbe cheagul macului
Floarea soarelui tresare:
Treci cu-n bob de lumânare.
În scorbura de cenușă
Sufletul ținea de ușă.

BALADĂ

Nu mai privi în zare că s-ar putea să vin
Făcând cu mâna semne că nu, că nu sunt eu —
Că-s un drumeț bezmetic picat ca din senin
Și-ntâmplător mi-i drumul prin orizontul greu.
Să-nlături îndoiala ce te-ar cuprinde strâns
Vei cere o privire să-ncerci dacă nu taie,
Îmi vei sălta obrazul să vezi de-i supt sau plâns
Și vei începe strofe de plumb și corbi și ploaie;
— „Ai pulbere de aur în haine și în păr
Și ochii-ți sunt de aur și chipul poleit:
Îmi amintești de-un tânăr înfrânt de adevăr
Chiar dincolo de zarea din care te-ai ivit".
— Eu caut aur, doamnă, sau poate o iubită —
Bogat ca nimeni altul sunt totuși sărăcit.
De un inel vi-i mâna frumoasă aurită,
Ați întâlnit iubirea? De mine s-a ferit,
Dar văd cum joacă flăcări albastre pe comori,

Găsesc cu ușurință filoane și lingouri
Când trec nisip prin sită văd mii și mii de sori
Zidiți în întuneric, batjocoriți de nouri.
Eu caut aur, doamnă, și-ntreaga mea avere
E-ngrămădită-n suflet și nu mai pot să-l port
În loc de sânge aur topit am în artere –
Un gram îmi mai lipsește, un gram și voi fi mort.
Am fost râvnit întruna și-ntruna alungat,
Cu propria-mi povară mă lupt și cad și stărui
Și îngrozit la gândul că am să fiu prădat
Eu caut o iubită ca singur să mă dărui.
— „Îmi amintești de-un tânăr ce trebuia să moară
Înfrânt de adevărul rotund ce-l port la mână,
De ți-l ofer, mă mântui prin moartea ta ușoară,
Dar marea ta avere nu vreau ca să-mi rămână
Căci sunt iubita celui ce nu va mai veni
Ca să-nțeleg că dorul cât auru-i mai greu —
Îmi amintești de dânsul". Și-atunci mă voi porni
Făcând cu mâna semne că nu, că nu sunt eu.

ZBOR FRÂNT

Pământul luminează albastru spre neant
de-atâtea gropi cu aur și case de martiri
sunt lacrima pierdută de-un ochi străluminat
întors spre întuneric cu trucuri de fachir.
Un dor cumplit de aripi e clipa de răscruce
și gândul bun răsare la porți de labirint
ne vom iubi și-n clipa când voi urca pe cruce
cu-mbrățișarea frântă în cuie de argint.

PODUL

Melcul pleoapei mi-argintează chipul
Cărările ca râuri se leagănă trecând
Și mă troienește ca nisipul
Mătasea de rouă destrămată pe vânt
Mi-i fruntea atinsă de vale adâncă
Și sângele spumă aprinsă pe mări
Aureolată mâna mea stângă
Coboară-n fântâni și te cheamă din zări
Aplecată spre iarbă legând ca prin vis
Iarba urcată din mine-n vecie
Un pod între fluturi și paradis
Să împletești pe-o întreagă câmpie.

LA HOTARELE AMINTIRII

Instincte coborau de nicăieri,
Hipnotizând dansa femeia tristă.
Din trupul meu, adâncile tăceri
Urcau pe mâna ei de pianistă.
În orologii bate desprinderea de chip —
S-a vestejit o floare-n paradis?
Din marmura iubitei galben nisip
Troienește ușa altarului deschis.

TRECERE

Uită-mă repede — m-ajunge dor de brazi
Și cetina te va străbate fără vină
Cu buza ruptă prinsă de rășină
În rădăcini străine o să cazi.
Ca șarpele rănit pândind amurgul
Cobor de pe copacul fulgerat
Neîndreptățindu-ți trunchiul prea curat
Ca pasărea ce-și părăsește fulgul.

ELEGIE CU ARBORI DE SCHIMB

Să împletim cununi la premiu-ntâi
Printre copii când scriem flori pe-asfalt
Cu groapa potrivită căpătâi
Noi, pururi însetații de înalt.
Ci, numai tu, iubito, ari câmpul înghețat
Ca lacrima pe fața mea de ceară
Și mă numești străin și învățat
Și ți-am căzut în bobi la drum de seară
Doar tu statuilor le pui cunună
Cu părul ars în șoapte de mătase
Când scame de zăpadă bat în lună
Și geamuri de pământ se-aprind la case.
Iubește-mă acum cât încă sunt
Încercuit ca arborii de schimb
Cu scorburi îndopate pân-la refuz cu vânt
Și galbenul frunții îl port ca pe-un nimb.

BASORELIEF DE CERAMICĂ NEAGRĂ

Nears e încă vasul în pieptul meu de lut
dar negre de pe-acuma sunt boabele de grâu
simt lilieci în părul pe moartea mea crescut
și apucat de șarpe mă-ncolăcesc din brâu
Sufletul îmbracă pe rând copacii goi
ivind pe ramuri aripi de îngeri vegetali
și peste legănarea mareei de noroi
aprig înalță ruguri olarii siderali
Euforia-n flăcări adoarme-n câmp de mac
pe rădăcina lumii dă colțul buruiana
cazanele lui Hades bat ritmul din capac –
să-mbrace gerul aspru un urs își scoate blana.

IMAGINÂND SENINUL

De lanțuri s-atârne doar vechile ciuturi
să cadă în adâncuri de fântâni
verigile să aibă zburdălnicii de fluturi
izbucnind prin prea asprele mâini

Amanetați dar, ceasul și suspinul
la vânzătorul de răcoritoare –
acoperiș sintetic imaginând seninul
s-a pus pe-un monument al petelor din soare.

EFIGIA PIERDERII

Distanțe-n meandre tulburi ca de la alb la negru
Cuvinte părăsite sedimentate-n urmă
Legate prin săgeata lui Odisseu, topoare
pasc nodurile fricii și gându-n care scurmă

Un val de interjecții aruncă mâini pe țărmuri –
doar taina îngropată aș mai putea să țip
prin trănsformări inverse mă-ntorc de pretutindeni
la cercul fără margini cu centrul în nisip.

POST-FESTUM

Ce greu se mai tăcea peste inele
Singurătăți pe suflet ca praful în viori
Cai adormiți se legănau pe mese
Cu bice lungi descolăcite-n piele

De-odată cineva de nemișcare
Scapă o pleoapă sfărâmând pahare
Toți îl crezură mort și într-o doară
Alunecând încet îl sărutară.

TRUP DE ZBOR

Orga apusului urcă din șarpele stins
Trezind a sânge gura idolilor pe pământ
Sufletul se leagănă între piatră și vis
Ca o fereastră deschisă de vânt.

Din piatră cum se rupe de parcă ar zbura
Desigur zboru-acesta o pasăre va naște,
Maree ridicată când trece steaua rea
Prin zodii norocoase și nu mă mai cunoaște.

O, nu te ridica pe soclul de piatră –
Trupul va coborî ca un văl în pământ
Cu săgeata în inimă uitată
Între piatră și vis legănată de vânt.

EFIGIE DE NOR

În cea mai grea iubire să-l îmbrac
scheletul unui nor îmi face semn
și parcă întrupat pe vânt stelar
albind pupila nopții trece demn

Pe ochii zăvorâți la orizont
poate că umbra lui își plimbă pacea
cum aburul suflării unui om
celui străin i-ascunde carapacea.

DESCENDENȚĂ

S-a fost născut cu-arterele deschise
Și ursitoare i-au prezis în grabă moarte
Și a plecat de mic să cadă peste câmpuri
Ilustru prinț cu-arterele tăiate.

Gândea un epitaf discret ca un surâs
Când cai pur-sânge se-opreau adulmecându-l
Se-ademeneau rusălci să-l facă mire
Dar nu-i găseau nici sângele nici gândul.

Doar paznicii ruinilor îl văd
Prin slava umilită a zidirii
Cum rănile-și ascultă picurând
Pe adevărul dulce-al nemuririi.

ECLIPSA

Sorocul se-mplinește
la marginile serii
Când umeziți sunt ochii
statuii de granit
Va mai muri și-un șarpe
de piedestal strivit
Ca să primească piatra
inscripția durerii

Sorocul s-a-mplinit.
E lună plină
Și sui cu vârcolacii
surâzând
Prin noaptea din sânge,
prin noaptea din gând
Să beau fără sete
din cruda lumină.

INUTIL CA UN SFĂTUITOR

Pentru inconștiența cea blândă a păsărilor
Cânte un stol de privighetori bătrâne
Care și-au făcut cuibul prin razele
Unui arbore care tocmai apune

Dar vai, când muzica sferelor
Ridică cea mai pură maree
Sufletul de pământul malurilor
Își tulbură și ultima scânteie

Iată statuia corului antic
Rupându-și de pe piept lichenii
Un copil nu-și mai întoarce capul
La strigătul maicii peste vedenii.

PREVESTIRE

Păsări de frig fac cuiburi grăbite în nori
Din cerul spart coboară tulbure răsuflet
Dacă-aș deschide ochii în rupere de pori
S-ar dărâma coliba rămasă pentru suflet

Iederă grea se-ntoarce căldura tălpii goale
Slăvind în rădăcină un vânt subpământean
Se sting în ei copacii împleticiți în poale
Sunând de parcă-n hăuri se sparge un pian

Se tot apleacă umbra c-un capăt în pământ
De greul unei lacrimi dând ne-ncetat lumină
Se-aleg în ceruri clipe să umple ceasul sfânt
Să fac din el izvoare și să mă spăl de vină

ÎN AQUA SCRIBERE

Ochii s-au dus pe râuri și poate nu mai plâng.
Oglinda lunecă rupându-mi genunchii
Până un somn de valuri mă risipește-adânc
Și solzi își fac peștii din albele-mi unghii.

Sălcii plângătoare se dezbracă de rochii
Lângă trupul meu scânteind ca șarpele –
Sufletul ar vrea să deschidă ochii,
Dar pleoapele-au plecat să caute apele.

Lumina – de Întuneric

LUMINA DE ÎNTUNERIC

Ochiul ca fântâna vrea cumpănă drept pleoapă
Cu florile prin ramuri de vânt vrea să se stingă
Sub marginea câmpiei dospește zvon de apă
În blânda încordare de parc-ar sta să ningă.
Și-n această lumină suind ca prin scorbură
Trece-un vapor de stele prin draperii de pluș
La marginea faptei încă se-nvolbură
O vioară cu lemnul tăiat de arcuș.
Cine schimbă caii prăbușiți în spume
Să-ndrepte grinda nopții șubredă de vină
Stele somnambule se strigă pe nume
Și ca scufundătorii se pierd sub lumină.

DOAR ÎN CUVINTE

Ce cuvinte am pregătit
Nu mai știu
Căci dintr-o prea mare
Nepotrivire
Și-au amestecat substanța astfel
Încât mi-au ars cerul gurii.

Pe bărăgane vântul își târâie
Ca un câine obosit
Limba de ceață
Și unui copil îi va fi urât
În dimineața aceasta
Iar tu te adaugi luminii
Atât de fără trup și frumoasă
De parcă doar în cuvinte
Mai poate fi petru tine acasă.

SOARE CU DINȚI

Vipera aceea care și-a lăsat de bună voie
Dintele în batista mea
Își oglindește gușa
Pe lama cuțitului cu care-mi tai pâinea
Își face culcuș în scobitura tălpii mele
Se înnoadă pe toiagul meu de drumeție
O, cum mai râdea vipera aceea
Când am vrut s-o răpun,
Cu toți dinții tăi, iubito, râdea.

IZVOARELE

Te apleci dintre ramuri
și câteva frunze cad
îngălbenind repede până jos.
Te arăți îndelung lunecând
noaptea pe râu în sus –
peștii îți rumegă zadarnic
faldurile veștejite ale vesmântului
căci tu vei închide cu văpaia
ochiul izvoarelor.
Privirea mea să nu-ți mai răvășească părul
mi-am pus mâna la ochi
și iată linia norocului îmi alunecă
din pumn sângerând.

DANSATOAREA

Respirația măslinilor
absoarbe sărutul de bronz
de pe tresărirea șoldurilor
legând colinele în amurg
și meandrele de beție
însemnate pe spatele viperei
Se limpezește de praf sângele
fragmentului de cărare
pe care aleargă taurii din ochii matadorilor
rând pe rând atâțați și învinși.

ZILELE SĂPTĂMÂNII

Rănind talpa zilei e-un spic pe trotuare
(Se va afla cum a ajuns acolo spicul)
Priviți cum devin blonde aceste trecătoare
Și-asfaltul chiar mai negru ca nimicul
Un arhitect prezintă schița unei mori
Este adusă-o strachină cu lapte
Un vechi țăran ținut de subsuori
A declarat că boabele sunt șapte.

STRIGĂTUL

Mi-a rămas doar pânza aceasta,
ca o aripă înfășurată.
Și un zbor se aude în ea ca-ntr-un ghioc.
Poate strigătul meu
purtat pe o furtună
oprită aici de mult
mai crede într-un reflux de pământ.

SINGURĂTĂȚI SE ADÂNCESC ÎN TRUP

Măcar să nu se clatine frica din genunchi
măcar să trec prin mine cuprins de albastru
lăsând în urmă ruginite ferestre fluturând
și-apoi întoarcerea în pământ e sfântă ca zborul
dar cine să mai gândească și îndoiala lucrurilor –
când peste lumini cad pietre mai blânde ca vântul
să ne încolăcim privirea de picioarele păsărilor.

VEGHE

Un zeu nebun s-a răsucit prin vii
era frig afară
era frig în vioară
frig din cale-afară
și-s trist că mi-e coliba ne-ncăpătoare
s-adăpostească nebunia unui zeu
ce moare și nu mai moare.

CĂLCÂIUL MINUNILOR

Ce blând tremurai sub aripa ostenită
Neatent prevestind un copil al furtunii
Întuneric etern în valuri de fulgi
Luminau unghiile tale roșii
Iar eu eram arcașul așteptând
la țărm fără să fi văzut măcar o săgeată adevărată
Îmi clatin mușchii și atât de drept
Ochiul meu amenință călcâiul minunilor pe ape
Și pasărea albă trece atât de încet
Atât de statuar îmi apasă mâinile înălțate
Și cad mereu pe spate
Binecuvântând.

VERTICALĂ CU PEȘTI

Dar cine va pricepe unde
fereastra de pe fundul mării
are un defect
un oval cu aer pe care l-am trăit
înveselindu-mă de prostia peștilor
de mare adâncime
cum încercau să mă soarbă
lacomi și fără să mă vadă.
Acum nu mai știu decât
că s-au luat în sus
după sufletul meu
și mă întreb
dacă l-au ajuns.

ARMONICA DE GURĂ

În trenul de marfă
Un vals la muzicuță
Visează săli de vals
Atât de-ndrăgostită e
Frumoasa femeie în alb
Încât sfârșitul cântecului e moartea
Hei conga și paso-doble apoi
Limuzine fâțâind cară
Ferăstrăul în păduri
Poetul viu întinde
O linie de cerneală în locul scrisorii de adio
Pe trenul de marfă.

ARLECHIN

Florile se scuipă cu fluturi și lumină
Ratată a unghiilor roșii
Sfidează acest amurg
Ce bine mai mână noroiul fricoșii
Țărână cu scuipat voi amesteca
La fel de sfânt
Eu, fericitul ce mușcă
Din pământ.

CĂLĂTORIE

Un braț cu beteală
Izbucnind în fereastră
E râul acesta
În el din pământ am intrat
Și la cer înălțat
Peste morminte
Nu pot zbura:
Bine ar fi să spargem lumina
Ce-ar putea oglindi
Chipul nostru așa cum venim
Peste morminte
Cu fluturii să hălăduim.

MARTORUL

În această singurătate
Mai poți recunoaște doar un copac
Culoarea timpului o știai după frunze
Culoarea ochilor o știai după timp
Mai rămâne un nimb
În unghiul ciudat
În care nici un ochi n-a mai stat
Ca un fel de ceață clarvăzătoare
Cum primăvara în pâlcul mustos
Din câmpie -
Când nimeni nu știe
Un martor există –
Hai să fugim în singurătatea
Piramidei, cea fără rost,
Hai să fugim în singurătatea
Plopului, cel rămas fără soț.

CORIDA

Între meridiane ca-ntr-o cușcă sferică
Cutremurând pleoapa euforic
Stările moderne se aprind olé —
Fără de prihană libertate
Pe ascuns adusă-n somn dintre instincte,
Iubito, te va zidi
În grandiosul zid al veșnicei ruinări —
Numai poetul e altul la judecata de apoi —
Secunde sfidând ora în chinurile facerii
Îți vor da bucurie
În tihna ghețarului —
Vorbind minunății
Ne vom amuza
Cu taurul albastru ațâțat
De arborele sângelui meu.

ÎNGĂDUIT

Pe răstignite torente de brumă
Vine un fel de priveghi al luminii
Cei căutați de corbii de mare
Spulberă valuri înțepenite la mal
Ci nu mai vești marginile zorilor
Cu praful ochilor tăi.
Cine privește noaptea în ochiul fântânilor
Adaugă o suferință pierdutei copilării
Iar orgoliul cearcănului dizolvat
În tine
Va fi îngăduit
Doar de tâmplele mamei.

Cuprins

Pământul - de Ape

Pământul - de Ape 7
De-ar învia 8
Pământ de flori și de mormânt 9
Peste câmp 10
Ceasul din turn 11
Coborând 12
Cântec 13
Cărarea 14
Farsă 15
Oglinda 16
Statuia lui Bacovia 17
Necunoscut 18
Casa apelor 19
Amurg 21
Zbor frânt 22
Balada 23
Podul 25
La hotarele amintirii 26
Trecere 27
Elegie cu arbori de schimb 28
Basorelief de ceramică neagră 29
Imaginând seninul 30
Elegia pierderii 31
Post-festum 32
Trup de zbor 33
Efigie de nor 34
Descendență 35
Eclipsa 36
Inutil ca un sfătuitor 37
Prevestirea 38
În aqua scribere 39

Lumina - de Întuneric

Lumina - de Întuneric 41
Doar în cuvinte 42
Soare cu dinți 43
Izvoarele 44
Dansatoarea 45
Zilele săptămânii 46
Strigătul 47
Singurătăți se adâncesc în trup 48
Veghe 49
Călcâiul minunilor 50
Verticală cu pești 51
Armonica de gură 52
Arlechin 53
Călătorie 54
Martorul 55
Corida 56
Îngăduit 57

Aidoma soldaților japonezi uitați pe insulele din Pacific fără să fie anunțați că războiul a încetat, Aurel Sefciuc continuă să-și curețe arma scrisului și să-și poarte regulamentar echipamentul de poet, în 1997, exact ca acum 30 de ani cînd, eu ado-lescent iar dînsul tînăr profesor de română, combăteam împreună prin tranșeele provinciei, unde dogoritoarele focuri ale iluziei ard înalte și nevăzute și datorită scrisului său.

Mircea Dinescu

ISBN 973-98247-7-3